

Marijin List

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijkin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1940 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.
Tiskarna Balkányi Ernsta v Lendavi.

DARI.

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so v Din. darivali v Ljutomeri sledeči gospodje i gospe: Mrs. Lovrec Andrej, župnik, 10, Okrajna posojilnica 10, Sinigoj 10; po 5 Din: Komp Olga, Babnik, Anuš, Škof, Koharič, dr. Farčnikova, Ledinek, Šomak, Senčar; po 4 Din: Tušen, Vregg, Vaopotič; po 3 Din: Velnar, Sarjaš Marija, Anušek, Hercog, Petlar; po 2 Din: Horvat, N., Antolič, N., Zavrtnik, Dróbnik, Viher, Jagodič, Bombek, Cimerman, H., Ivanič, Antolič, Stanjko Ana, Dare izročila Žižek Veronika. Vapno odano 8, N. N. 4, Gerič Matjaš, Hotiza 15, Trboveljska premogokopna družba Ljubljana 291-90, obresti v Kmečkoj posojilnici v M. Soboti 27, Matajič Štefan, Francija 10, N. Beltinci 10, Forjan Ivan, Beltinci 5, Kumin Alojz, Beltinci 22, Bobovec Franc i Frančiška, Francija 10, mladoženec Sobočan Štefan, Trnje s Francije 87-50, izseljenci iz Burgeza, Francija 12-50, Šabjan Avgustin, Kobilje iz Francije 15-50, Tivadar Jožef, Lipa v zahvalo za srečno vrnitev iz Francije 20, Antolin Jožef, Odranci 10, Gjura Treza, Sr. Bistrica 7, Kmečka hranilnica in posojilnica, D. Lendava 200, Švarda Franjo, V. Polana iz Francije 5, N. Gomilica 10, N. Gomilica 2, iz Francije potom g. Camplina 55-25, Barbarič Ana, Francija 29-75, Prša Marija, Francija 16. — Oča sirot povrni vsem v obilnosti. — Odbor.

Izdali smo v Din: Za opeko v Borejce 10.000, telegram v G. Radgono 15, delavcom pri cigli i vapni od 18—21. aprila 561, delavcom pri gašenju vapna 275, trem foringašom, ki so pripelali lemeze z Medjimurja 140, delavcom pri sekanju lemezov i brodovina 32 din., 625 kg vapna 1861-50; Hozjan Štefani i Ivani iz Trnja za vožnjo peska i kamla 1000, Škerget Štefani Črensovci za kopanje stüdenca 60, Bedernjak Iva i, Črensovci za vožnjo rorov pumpe pa težaki 48, Čurič Matjaši, Žižki za rore i oseke 330, za cigeo 112-50, za late, cveke, železo, klanfo pri hüti i pokrivanji cigla 312-50, tesači i delavcom 109-50, Hozjan Štefani i Ivani, Trnje za vožnjo peska i kamna 1000, težakom za vómetanje kamna pri Müri 145-50, Ros Ivani, Ivanci za vožnjo kamna 500.

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so brezplačno vozili pesek i kamen sledeči: Z Črensovec: Bauer Šamuel, Grúškovnjak Štefan,

LETO 35.

8. JUNIJA 1939.

ŠTEV. 6

*ZDRAVA, MILOSTI PUNA, GOSPOD JE S TEBOV,
BLAGOSLOVLENA SI TI MED ŽENAMI. (Luk. I. 28.)*

Milosti puna si Mati Kristušova, Mati Odrešenikova. Mesec junij je posvečen Srci tvojega Božega Sina, ki je vretina vse svetosti. To Srce, štero je življenje od tebe vzelo, je združeno z Bogom, z večnov svetostjov. To srce se je na tvojo reč, Mamika, odprlo, gda si je ti ešče pod svojim najčistejšim srcem nosila. Pri Elizabeti je to bilo, pri svetoj tetrici, pri materi sv. Ivana Krstitela. Začudeno te je pitala svetnica: Kak je to, ka Mati mojega Gospoda prihaja k meni — i v nepopisnoj zahvalnosti je priznala: Ka se je na tvoje reči genolo šest mesecov nosečoj dete v utrobi i od veselja poskočilo. Kakše veselje je začuto Ivanek na tvojo reč v maternoj utrobi? Veselje, ka je rešen poprijetnoga greha. Veselje, ka je postao dete Bože. Veselje, ka je postao tvoje dete, brat tojega Sina, našega gospoda Jezusa Kristuša. Na tvojo reč se je odprlo Srce tvojega Sina i je Ivana v maternoj utrobi posvetilo, ar ga rešilo greha, ka se je čistí rodio na svet i ne potrebuvaov sv. krsta. Spoznao je v tvojoj utrobi Boga i zahrepeneo je po njem. Ar pa ne prišo še čas rojstva, je z svojimi želami zvršo krst ženlja i odpuščeni njemi je poprijetni greh.

Ti si to včiniła, Mamika. O včini tudi isto za nas. Spregovori par reči za nas i ž njimi odpri Bože Srce, ka nas to reši greha. Ti si brezgrešna po velikoj dobroti Zveličitelovoj, ki je tvoj Sin i ki greha ne mogo poznati, ar je najsvetejši Bog. Guči za nas i odpri Jezusovo Srce za nas, da se rešimo greha. Da se rešimo smrtnoga greha, da se rešimo premisslenoga maloga greha, da se rešimo nepremišlenoga maloga greha, o Mamika brezgrešna, da se rešimo vsakoga greha.

Srčen.

SRČE JEZUŠOVO, *

* ŽAREČE OGNJIŠČE LÜBEZNI

Jaslice, križ, tabernakel nam tak zgovorno svedočijo od lübezni do nas. Jezuš me je lübo, čeravno toga z nikim nesam zaslüžo. Lübo me je, čeravno mam slabosti, zavolo mojih slabosti. Zavolo nas je zapüsto Očo v nebesaj i angele, samo da more biti pri nas. Zavrgeo je zemelsko bogastvo i se rodio v siromaškoj štalici. Na sebe ne mislo; iz lübezni do nas je sprijao vdarce, trnje, biče, križ . . . Gledaj Križanoga! Moj Bog, iz vse njegove postave diha lübezen. Ta ranjena i trpeča lübezen mi pravi: „Glej, kak te lüvim. Ali verješ v mojo lübezen do tebe? Ali me lübiš? Kak me lübiš? Bole kak svoje udobnosti, imanje, zabave, prijatele, samoga sebe?”

Da, iz vse njegove postave diha lübezen i po našoj lübezni hrepene nagnjena glava, razprestrete roke, odprto ranjeno srce...

Jezuš klonka na moje srce, a kakši odgovor dobiva? „Gospod, malo potrpi, mam telko dela; skrbim za svojo prišestnost, imanje, srečo . . . malo počakaj!” I Jezuš stoji i čaka.

Dosegno si srečo, ali pa tüdi ne. Znova poklonka Jezuš: „Ali me zdaj ščeš sprejeti? Tvoj mir sam, odpri mi!” „Šče malo potrpi, mam telko skrb, misliti moram na udobnost i zdravje, a v kratkom bom dosegno oni položaj, o šterom senjam, srečo! Šče malo časa mi püstil!”

I Jezuš čaka pred vrati tvojega srca kak siromaški kodiš. Po tvojoj lübezni hrepene nagnjena glava, razprestrete roke, odprto ranjeno srce. Boži kodiš prosi tvoje lübezni. Svojo roko vtegüvle, za tebe prebodjeno. Kelkokrat mora prazno znova potegnüti nazaj.

Skrbi so minole, pa so znova nove prišle, razočaralo te je to i ono. Znova poklonka: „Ali me ščeš dnes sprejeti, mene, tolažnika v težkij dnevaj?” „Dnes ne, moram si počinoti. Počakaj šče, mogoče zütra”. I znova čaka; čaka on, veliki Bog, ki ničesa ne potrebüje, čaka, da ga sprime uboga stvar, ki vsega petrebüje. Niti nezahvalnost, zametavanje, žalitev ga ne preženejo, čaka boži kodiš i klonka pa prosi naše lübezni. Za vse mam čas, samo za Krala kralov ne. Potrplivo čaka i prosi: „Oprostite, jaz sam, Jezuš, edini prijateo v temnij dnevaj, vsikdar veren, sprimate me, smileni Jezuš sam”. A kelko src se ne odpre, do smrti.

To je žalostna pripoved prevnogih düš i družin, pripoved od brezmejne lübezni i od brezmejne nezahvalnosti.

Lehko bi po sili odpro srca, on je gospodar, a nešče. Šče, da njemi prostovolno darüjemo srce. Jezuš ne zadosta lübleni. Šče oni, ki se majo za njegove prijatele, ga ne lübijö zadosta. Ali ne kristjan bože dete? Gde je pa potom detinska lübezen? Vsebina evangeliuma je lübezen, ar je Bog lübezen, pravi sv.

Janoš (1. Jan. 4, 8). Glavna zapoved, ki vključuje vse druge, je: **lūbi!** Što lūbi, spuni postavo. Pri molitvi se dūša v lūbezni stapla s svojim Bogom. Dūhovnik ma lepo nalogo, da dūšam odkriva lūbeče Srce Jezušovo. On je upravitel Kristušove lūbezni: v Palestini i Parelemoniali. Njegova vūsta razodevajo njegovo Srce: Moje Srce gori v lūbezni do lūdi. Ta lūbezen traja vsikdar. On ma vso pravico do naše lūbezni. Pa ka bi gučali od pravice! Što ne bi rad lūbo tak ranjenoga Srca? Što ne bi vračao tak goreče lūbezni?

Če bi vervao i bi bila moja vera tak močna, da bi prestavljala gore, a ne bi Boga lūbo, nesam nikaj, pravi sv. Pavel. Šče tak živa vera brez lūbezni je za mene nevarna; bio bi najmre jako nezahvalen, če ne bi lūbo toga, ka je po svedočenji vere vse lūbezni vredno.

Hvaljeno, željeno, lūbljeno bodi Srce Jezušovo v podobni krūha skrito vsaki čas do konca sveta.

Vnogi verjejo vse, ka so se v katekizmuši včili, pa ne živejo po veri, ali pa prav nemarno, menka njim boža lūbezen. Dūša pa mora močno vervati, pa še bole močno lūbiti, ka verje.

Ne gučimo pa od nekše čūstvene, pesniške, sladkobne lūbezni. Naša lūbezen bodi prizrčna, a tūdi možka, močna. Močna kak smrt. Što Boga resan lūbi, pri tom večkrat prav malo čūti, nekak sūhi je, vendar je njegova lūbezen močna. Pri svetnikaj se je pokazala ta lūbezen navadno v obliki trdoga boja, smrtne borbe, krvave žrtve, bila je to resan možka sveta lūbezen. Takša lūbezen misli samo na to, kak bi kem bole po voli včinila onomi, ki ga lūbi, četūdi za ceno žrtev!

Prava lūbezen ne slabost, ne v čūstvi, v vzvalovanji srca, ne, močna je i lepa kak komaj šče kakša stvar na sveti. Lūbiti se pravi: živeti bože, junaško življenje. (P. Mateo.)

ZBLOJENA OVCA SE VRAČA K JEZUŠI

HUGO LÄMMER.

Bio je profesor na luteranskom bogoslovju v Berlinu. Dosta se je trüdo, kak bi luteranski navuk približao katoličanskomi. V té namen je prečteo dosta knjig. Sam piše od toga:

Bog sam zna, kak sam dostakrat čteo knige med skuzami pa vročim notrašnjim bojom... Ali menkala mi je šče poniznost, štera je poseben boži znak i znanstvena gizdost mi šče ne dopüstila, da bi zavrgeo neistinski luteranski navuk.

Nadale se je poglobo v cerkveno zgodovino. Tü se je pred njegovimi očmi odprla veličina papov, ki so vidni namestniki božega Sina na zemli. Konči pa je prišeo do toga, da bo najbouse spoznati čisto pa jasno istino z *molitvijov i ne samo z vučenim pisanjom* i tak dosegne mir, šteroga svet nemre dati.

Znovič je začno čteti katoličanske knige. Jako velki vpliv je mela na njega kniga Albana Stolza, tüdi konvertita, z napisom: „Neskončen pozdrav“. (Posvečena je bila Mariji.) Tüdi Lämmer se je odločo, da se bo odzdaj zatekao k Mariji i jo zazavao na pomoč. V toj knigi je čteo, da naj luteran, šteri žele istinsko spoznati pravo božo istino, zmoli vsakši den edno zdravo Marijo i se tak priporača sv. Bogarodici v priprošnje. Zakaj ne bi pozdravljao Blagoslovljeno med ženami s tistimi rečmi, s šterimi so sveta angelska vüsta nagovorila Marijo?

I resan je to opravljao vsakši den.

Zdaj sam zarazmo lepo molitev „*Spomni se, o premila Devica...*“ pa „*Pod tvojo obrambo...*“ Začno sam s prelepim angelskim pozdravom častiti prečisto Mater božo, milošče puno

pa jo proso pomoči za moje popuno razsvetljenje. Žalec znanstvene kmice mi je odpadno, na kolenaj pred Križanim v mojoj hižici sam se borio med molitvijov i skuzami sam s sebov...

Konči njemi je ta molitev i Marijina priprošnja spravila s poti vse zavore, dokeč ne potli sam poklonkao na dveri katoličanske Cerkve...

Napoto se je v sev. Italijo i pri tom spoznao nekolko katoličansko življenje. Gda se je povrno pali nazaj domô, je napravu za celo življenje odločilen stopaj: podáo se je l. 1858. v naroče katoličanske Cerkve.

Zadobo je dušni mir, mir, šteroga svet nemre dati pa ga tüdi nemre odvzeti i oropati človeki nazlúk vsemi nasprotúvanji pa trpljenji, štero ga doleti v življenji.

Lämmer je postao katoličanski duhovnik i mlade bogoslovce je včio cerkveno zgodovino.

Dragi prijateo! Pobožnost do Marije je zrasla iz globoke pa tople lübežni katoličanskoga lüdstva do Matere bože. Časti Marijo!

Den za dnevom, večer za večerom se glasijo molitve i lepe Marijine pesmi iz srca vseh: iz mladine, šterim šče sija nedužnost z oči i šče ne vejo za hüdobijo sveta; iz src starejših, šteri že majo trdo i bridko življenje za sebov. Vsi tej pribežijo pod Njeno varstvo: vsi, preprosti lüdje na vesnicaj pa izobraženci po mestaj.

Tüdi ti, prijateo, štošté si i gdekoli si, telko časa že najdeš, da zmoliš Mariji na čast dnevno bar edno zdravo Marijo i položiš z zayüpanjom pred Njene nogé vse svoje skrbi pa težave. Vido boš, da ti bo ležejši stopaj skoz to zamotano življenje. Zakaj? Zato, ka šče nikdar ne bilo čüti, da bi Marija koga zapüstila, što se je s pravim nakanenjom zatekao k njoj.

Tüdi tebé ne bo!

Veličastna proslava 1938 l. 11. sept. v Črensovcih : Narodne noše v sprevedi.

Ana von Krane je bila angleška pisateljica. Bila je anglikanske vere. Gdā je prestopila v katoličansko vero, so jo pitali, ka jo je pripelalo v Kristušovo Cerkev. Odgovorila je, da Kristuš v Oltarskom Svestvi, ar si v tom Svestvi človek potiši glad svoje dūše, hrepenenje svojega srca. Zvūn toga jo je nagnolo k tomi tūdi to, da zna ta Cerkev dobro razložiti pomen trpljenja na zemli.

Gda so njoj prišle v rokē katoličanske knige, je najšla njena dūša to, ka je tak dugo zamān iskala.

Po svojoj pameti je etak sodila od katoličanske Cerkve:

„Če je Kristuš nastavo Cerkev, je ne mogeo nehati brezi pomoči celih devetnajststo let, da bi bila sama sebi prepūšćena, liki je mogeo ostati pri njoj, na podlagi oblūbe, štero je dao prlē: „Jaz sam z vami vse dni do konca sveta“. (Mt. 28, 20.) I či je šteo, da njegovo delo trpi do konca, njoj je mogeo dati trdno formo. Kristuš pa svoje Cerkve ne mogeo prepūstiti samo nestalnim lūdem, da bi vsakši po svojoj voli vćio pa glaso njegov navuk, tak, kak bi bole za vsakšega bilo prav. Dao je toj Cerkvi tūdi znake, po šterih se že na zvūna spozna, to je njena trajnost, njena edinost vu navuki, njena stanovitnost že dve jezero let...”

Vse to je Ana von Krane najšla samo v katoličanskoj Cerkvi. Nevidna boža roka jo je pomali vodila k pravoj vretini Istine, dokeč jo ne pripelalo v pravo Kristušovo Cerkev.

Dragi prijateo!

Mogoće si že večkrat premišlavao, ali je resan naša kat. Cerkev prava, istinska. Pa razum Ti je vćasi povedao, da je samo katoličanska Cerkev prava, zato ka je Kristuš njena glava i kak Kristuš nigdar ne preminē, tak tūdi Cerkev ne prehenja. Kelko vihērov, kelko strašnih preganjanj, kelko trpljenja je mogla Cerkev prestatī — človek bi mislo, da je za vsigdar izbrisana z zemle. Pa se je vsigdar z mladimi moćmi vzdignola, a preminila ne nigdar. Či bi bila Cerkev samo človeče delo, bi jo že zdavna pokopali. Pomisli samo, kelko čūde se je zgodilo v toj Cerkvi. Toga nema ni edna drūga cerkev.

Tak se nam pa tū očivesno kaže pomoć boža. Niedna Cerkev ne tak razširjena po sveti, niedna Cerkev nema telko svētcov pa mantrnikov, šteri so telko krvi prelejali za Kristušovo vero. Poseben znak za katoličansko Cerkev je pa to, da má edinstvo vu navuki, da ne verje katoličanec samo to, ka je njemi bole prav, liki vse, ka nam Cerkev zapovedavle vervati. V tom se loči ravno od vseh drūgih cerkev: luteranske, pravoslavne, anglikanske itd. Tūdi katoličanski dūhovniki ne vćijo vsakši svoj navuk, liki samo tisti navuk, šteroga je vćio Kristuš i so ga apoštolje glasili dale po celom sveti. Kristušov namestnik na zemli, papa, pa skrbno čuva z božov pomoćjov, kak najvišiši

poglavar katoličanske Cerkve na zemli, da se obdrži té navuk čisti, kak ga je Kristuš včio.

Kristuš té svoje Cerkve ne bo nikdar zapüsto, pa naj pride kakoli: zrüšo je ne bo nišče. Či se znabiti na ednom kraji širi brezverstvo, se pa na drugom kraji razveselivo širi bože kralevstvo na zemli.

„Ne bojte se! Jaz sam z vami vse dni do konca sveta“, so bilé zadnje reči Kristušove, gda se je poslavlao od svojih i šo v nebesa. Te oblübe nema niedna druga Cerkev.

EVANGELIUMI MESECA JUNIJA.

NEDELA PRESVETOGA TROJSTVA I PO RISALAJ PRVA.

Pravo je Jezuš svojim vučnikom: Dana mi je vsa oblast, na nebi i na zemli. Idoči zato včite vse narode, krščavaajoči nje vu imeni Oče i Sina i Düha svetoga i včite je zadržavati vsa, šterakoli sam vam zapovedao. I glejte, jaz sam z vami vse dni do konca sveta. (Mataj 28, 18—20.)

NA DEN PRESVETOGA TELA KRISTUŠOVOGA, NA TELOVO.

Pravo je Jezuš: Moje Telo je zaistino jestvina i moja krv je zaistino pitvina. Ki je moje telo i pije mojo krv, v meni ostane i jaz v njem. Kak je poslao mene živoči Oča i živem jaz po Oči, tak bode tüdi tisti, ki mene je, živo po meni. Eto je krüh, ki je z nebes doli prišo. Nej, kak so jeli vaši očevje mano, i mrli so — ki je ete krüh, živo bode na veke. (Jan. 6, 55—58.)

NEDELA PO RISALAJ DRÜGA.

Pravo je Jezuš eto priliko: Neki človek je pripravo veliko večerjo i je vnoge pozvao. I gda je prišla vöra večerje je poslao svojega slugo povedat pozvanim, da naj pridejo, ar je že vse pripravleno. I začeli so se vsi do ednoga zgovarjati. Prvi njemi je pravo: njivo sam küpo i jo morem iti pogledat, prosim te, zagovori me. I drugi je velo: Pet parov jüncov sam küpo, idem nje vardejvat; prosim te, zagovori me. I drugi je pali pravo: Oženo sam se i zato nemorem priti. I nazaj pridoči sluga je eta svojemi Gospodi nazvesto. Teda se je hišni gospodar razsrdio i velo svojemi slugi: hitro idi vö na vulice i varaške poti i pripelaj esi notri, nevolne, slabe, slepe i plantave. I veli sluga: Gospod, včinjeno je, ka si zapovedao i ešče je mesto. I je velo Gospod slugi: Idi vö na poti i med plote i prisili je notri iti, da se moja hiša napuni. Velim vam pa, ka nišče zmed oni lüdi, ki so bili pozvani, ne bo okuso moje večerje. (Lukač 14, 16, 24).

NA GOD PRESVETOGA SRCA JEZUŠOVOGA.

Židovje zato, (da je pripravljanje bilo k svetkom, naj ne bi ostanola na križi tela v soboto), ar je bio veliki tisti sobotni den, so prosili Pilata, naj bi se strle njihove kosti i da bi se doli vzeli. Prišli so zato vojaki i strli kosti prvomi i tudi drugomi, ki je bio ž njim razspeti. Gda so pa prišli do Jezusa i vidili, da je že mrtev, neso strli njegove kosti, nego eden zmed vojakov je z sulicov odpno njegovo rebro i taki je pritekla krv i voda. I tisti, ki je vido, je svedočo i njegovo svedočanstvo je pravično. I on zna, ka istino guči, da bi tudi vi vervali. Včinjena so pa eta, da bi se spunilo pismo: „Kosti ne poterte v njem.” I pá drugo pismo pravi: Gledali bodo v njega, šteroga so presmeknoli. (Jan. 19, 31—37.)

NEDELA PO RISALAJ TRETJA.

Približavali so se Jezusi cestninarje i grešniki, da bi ga poslušali. Farizeji i pisačje so mrmrali govoreči: ka te grešnike k sebi jemle i je ž njimi. I povedao njim je pa eto priliko: što z med vas, ki ma sto ovc i edno z med njih zgubi, ne ostavi devetdeset i devet v püstini i ne ide za zgubljenov, dokeč je ne najde? I gda jo najde, jo dene gori na svoja pleča radüvajoči se i domo pridoči vküp zazove prijatele i sosede govoreči njim: Veselte se z menov, ar sam najšno svojo ovco, štera je bila zgubljena. Velim vam, da bo tak v nebesaj vekše veselje nad ednim pokoro činečim grešnikom, liki nad devetdeset devetimi pravičnimi, šteri ne potrebüje pokore. Ali štera žena, ki ma deset grošov, če zgubi eden groš, ne vužge sveče i ne pomete hiše i ne išče skrbljivo, dokeč ga ne najde? I gda ga najde, vküp za-

Veličastna proslova 1938. 1. 11. sept. v Crensovcih:
Milostilvi g. dr. Cukala nesejo Najsvetejše, da blagoslovijo nad 20,000
broječo vnožino.

zove prijateljice i sosede i pravi: Veselte se z menov, ar sam najšla groš, sterogá sam zgúbila. Tak bode, velim vam, radost med božimi angeli nad ednim pokoro činečim grešnikom. (Lukač 15. 1, 10.)

NEDELA PO RISALAJ ŠTRTA.

Kda se je vnožina sünola za Jezušom, ka bi poslušala reč Božo i je on stao poleg Genezareškoga jezera, je zagledno dve ladji, stoječivi pri bregi; ribiči pa so vö stopili i prali mreže. Stopivši pa v edno ladjo, štera je bila Šimonova, ga je proso, ka bi jo edno malo od zemle porino; i sedečki je včio z ladjice vnožino. Gda je pa henjao gučati, pravo je Šimoni: „Pelaj na globočino i prestrite vaše mreže na lovljenje!” I Šimon se je oglaso i pravo: „Vučiteo, celo noč smo se trüdili i nikaj ne vlovili; ali na tvojo reč razprestrem mrežo. I gda so to včinoli, zaprli so veliko vnožino rib, da se njim je mreža trgala. I kimali so tivarišom, ki so bili v drugoj ladji, ka bi prišli i njim pomagali. I prišli so i napunili obe ladjici, tak, ka sta se malone pogražali. Gda je pa to vido Šimon Peter, doli je spadno na kolena pred Jezušá govoreči: „Odidi od mene Gospod, ar sam grešen človek!” Groza je najmre obišla njega i vse, ki so ž njim bili, nad ribami, štere so vlovili; prav tak tudi Zebedejova sina Jakoba i Janoša, ki sta bila tivariša Šimonoviva. I velo je Šimoni Jezuš: „Ne boj se, od eti mao boš lüdi lovio.” I potegnoli so ladjo k zemli, ostavili vsa i nasledüvali so ga. (Lukač 5, 1—11.)

NA GOD SV. PETRA I PAVLA APOŠTOLOV.

Kak je prišo je Jezuš na stran Cezareje Filipove, je pitao svoje vučenike: Što, pravijo lüdje, je Sin človeči?” Odgovorili so: Nešteri, da je Ivan Krstiteo, drugi, da je Eliaš, pa drugi, da je Jeremiaš, ali eden zmed prorokov. Pravi njim Jezuš: „Ka pa vi pravite, što sem?” Spregovoro je Šimon Peter i velo: „Ti si Kristuš, sin živoga Boga.” Odgovoreči pa Jezuš pravo njemi je: „Blaženi si Šimon, Jonov sin, ar stati ti to ne nezvestila telo i krv, nego oča moj, ki je v nebesaj. I jaz velim tebi: Ti si Peter — pečina — i na to pečino bom zozidao svojo cerkev i vrata peklenska je ne bodo premagalá. I tebi dam klüče kralstva nebeskoga. I kajkoli zavežeš na zemli, bo zavezano v nebesaj, i kajkoli odvežeš na zemli, odvezano je i v nebesaj.” (Mat. 16, 13—20.)

MEŠNIŠKO POSVEČENJE PRI GRADI.

(13. SEPTEMBRA 1778.)

Vsako leto so pri nas v Slov. Krajini v poletnih mesecaj nove meše, ki jih verno lüstvo v pobožnosti obhaja. Splošno poznane so cerkvene slavnosti na novo mešo, a málókomi od vnožine je dano, da prisostvüje posvečenji novomešnikov. To srečo majo navadno samo dühovnikovi stariši i bližanji rod, ki na den posvečenja z veseljom nastopijo tüdi delešnja pot do cerkve, gde apoštolski naslediteo — škof — posveti mlade bogoslovce-diakone v mešnike Gospodove.

Bilo pa je pred 161. letom, gda je naše lüstvo od blüzi i v vnožini prisostvovalo mešniškomi posvečenji. To je bilo 13. sept. 1778. v Gornjoj Lendavi. Do toga je etak prišlo:

Prvi sombotelski škof Szily Janoš je 2. sept. 1778. nastopo svojo cerkveno vizitacijo po „Slovenskoj okroglini“. Več namenov je mela ta vizitacija. Predvsem to, da spozna i vredi svojo novo škofijo. 4. i 5. sept. je bio pri Sv. Benedikti pri župniki i dekani sobočke dekanije *Mikloši Küzmičl*. Pri toj priliki je v cerkvi pri Sv. Benedikti podelo svojim bogoslovcom, ki jih je dao sem pozvati, prvi višji cerkveni red ali subdiakonat. Subdiakonat sta sprijala tüdi dva prekmurskiva bogoslovca i to sta bila *Jurij Küzmič* iz Dolnjih Slaveč i *Jurij Cipot* iz Mlajtinec. Zvün teva dva pa šče nekaj madžarskih bogoslovcev.

Vsi ti, ki so tü pri Bedeniki sprijali subdiakonat, so 8. sept. 1778. v kapeli sobočkoga grada sprijali drügi višji cerkveni red ali diakonat.

13. septembra 1778. je bio škof na svojoj vizitacijskoj poti pri Gradi i te den je bio določeni za mešniško posvečenje. V farnoj cerkvi je gornjelendavski župnik *Sukič Franc*, rodом iz Trdkove, vse potrebno pripravo. Škof Szily z dekanom Miklošom Küzmičom i vsi bogoslovci-diakoni so se zbrali v cerkvi, gde je bilo puno vernoga lüstva. Razumlivo je, da je za te den prišla v G. Lendavo večina župnikov sobočke dekanije i to so bili: sobočki *Rafaj Jurij*, cankovski *Andrejč Mihael*, tišinski *Pertóci Štefan*, gornje petrovski *Hüll Janoš*, dolenski *Požgaj Jurij*, martjanski *Cipot Matjaš*, ki je bio rodом iz Mlajtinec i je zagotovo bio v rodi z v novomešnikom Cipot Jurijom, dale jelenski *Srak*, gornjesinički *Cvetan Matjaš* i jürjenski *Muraj Franc*. Pri posvečenji so pač pomagali z dvorbov. Bio je to den, ki je mogoče edini primer v našoj cerkvenoj zgodovini.

Naskori za tem je bilo novomešniško slavje v Martjanci i pri Sv. Jüriji. Našiva dva novomešnika sta sledkar delovala v düšnom pastirstvi v Slov. Krajini. *Jurij Küzmič*, ki se je narodo 14. dec. 1752. na Dolnjih Slavečaj, je bio najprle postavljen za kaplana v Rábakethely i naskori nato za župnika pri Nedeli (1781—85). Bio je tüdi župnik v Vel. Dolencaj od 1785. do 1795.

i v Štefanovcaj od 1795. do svoje smrti 27. febr. 1810. Bio je dekan za ōršečko dekanijo. Drūgi novomešnik *Clpôt Jurij*, ki se je narodo l. 1755. v Mlajtincaj, je bio nastavljeni za kaplana v Martjancih, gde je bio 10 mescōv, nato pa kaplan v Turnišči 3 mese i zatem župnik na Tišini od l. 1782. do 10. jun. 1824., gde je delovao kak goreči dūšni pastir.

Škofova vizitacija iz l. 1778. pa je za Slovensko Krajino važna tūdi v drūgom pogledi. V razgovori z Miklošom Kūzmičom je škof sprevido, kak potrebne bi bile tomi slovenskomi lūdsvi slovenske knige. Škof je obečao Mikloši Kūzmiči podporo pri tom deli. I že prišestno leto je Mikloš Kūzmič pripravo za tisk prvo prekmursko katoličansko tiskano knigo, to so „*Sveti evangellomi*“, ki so bili štampani l. 1780. na škofove stroške. — iz —

ŽELENJE NA TELOVO.

Gospod, hodi k meni i ostani
pri meni, jaz tvoj ščem biti.

V beloј hoštiji
moj Jezuš živē,
k Njemi zdigavlo
se moje želē:
Pridi k meni,
me odeni
v svoj obleč,
da sam lep.

Krūšna podoba
obleko Njem' da,
v kuči lesenoj
je vsikdar doma:
Pridi k meni,
k Seb' me vzemi
na oltar,
v žgavni dar.

Vsako kolene
poklekni do tál,
srčno zaželi,
si velki al mál:
Jezuš v hoštiji
v dūšaj vseh živi,
na Srcé
stisni njé. Srčen.

IZ ŽIVLENJA NAŠEGA GOSPODA JEZUŠA KRISTUŠA.

(PO MESCHERI.)

ROJSTVO I MLADOST SVETOGA IVANA KRSTITELA.

1. Rojstvo svetoga Ivana.

Pri rojstvu sv. Ivana moremo obrniti pažnjo na dve stvari: na čudežno rojstvo samo i na vnoge druge izredne zvünešnje dogodke i okoliščine.

Pri čudežnom rojstvu samom je potrebno spomenoti, da je bilo v tom rojstvu dano bogastvo milosti, to je prednost, štere je ne bio deležen nieden drugi svetnik. Zato slavi sv. Cerkev samo pri njem njegov rojstni den, v šterom je bio rojeni za te svet. V liturgiji pa naobrača na njega reči proroka Izaja: „Gospod me je pozvao že od maternoga tela, že z naroča moje matere je v mislih meo moje ime.“

Rojstvo sv. Ivana je bilo čudežno tüdi zavolo zvünešnjih izrednih dogodkov. K tem računajo sv. očevje okoliščino, da je angeo deteče ime naznano, kak naj se zove. Sorodniki, ki so bili pri obrezavanji poleg, so njemi šteli dati ime Zaharija, po očinom imeni. Alí mati Elizabeta je zatrdila, da je Ivan njegovo ime. I gda so pitali očo, je tüdi on najprle napisao i nato spregovoro i povedao, da ma dete že določeno ime.

Pa je bilo čudežno tüdi to, da je oča zdaj včasí znova zadobo reč, ki je nemi bio i je napunjen s Svetim Dühom za-

Veličastna proslava 1938. 1. 11. sept. v Črensovcih:
Narodni voz iz Dokležovja s čunom i veslom na spomin rešitve
g. urednika Novin prek Müre pri Dokležovji iz rok bolševikov,
ki so ga na smrt iskali.

spevao zahvalno pesem. Te njegov hvalospev je poveličavanje odrešenja.

Zaharijov prelepi: benediktus ma dva dela.

V prvom deli se poveličuje Bog zavolo izpunitve prihaja-jočega odrešenja. V njem je povedano predvsem bistvo odreše-nja i nam prikazano kak milostni obisk Boga, kak prihod vel-koga zveličanja i močnoga Odrešenika v hiši Davidovoj.

Nato so povedani vzroki, zavolo šterih se bo odrešenje dopunilo. I tej so: smilenost Boga i njegova vernost v obečanju, da nas bo rešo. Potem se slavi delo odrešenja, ki je v tom, da se oslobodimo sovražnikov, ne zvünešnjih, nego sovražnikov na-šega zveličanja i da pride od Boga istinska pravičnost i prava svetost.

Drügi del nam naznanja razmerje Ivana Krstitela do odre-šilnoga dela i do Odrešenika samoga. To razmerje je v tom, da je sv. Ivan Odrešenikov glasnik, prorok Najvišišega, da Go-

*

Naši v Franciji:

Izseljenski dühovnik g.
Camplin obiše naše, ki
slüžijo v hoteli v Ereu.

*

spodi pot pripravi s tem, da oznanja njegov milostni prihod i da grešnikom svetlost i zveličanje posredüje, da je pripela s poti greha na pot zveličanja i mira. V tom je napovedano po-zvanje sv. Ivana kak predhodnika Odrešenikovoga.

Konec pa pretreslivi glas po pomoči na bližajočega se Odrešenika, da naj nas s svojim milostnim prihom razsvetli i odpela iz kmice greha i obvüpanja na pot mira i zveličanja.

2. Mlada leta svetoga Ivana.

V mladosti sv. Ivana nas sveto pismo opomni na dve okoliščini.

Prva je ta, da je raseo i se krepo v dühi. To se pravi, da premnoge milosti, štere so njemi bile podeljene že pred rojstvom, zdaj neso postanole menše, nego šče močnejše, da v njem delo nadaljujejo i dokončajo.

Drüga okoliščina pa je ta, da je sv. Ivan od svoje mladosti pa do svojega javnoga nastopa ostao v püščavi, pa naj bo da ga je Sveti Düh že v mladosti gnao v püščavo, ali pa je nevarnost pred Herodovim pomorom nedužne dece dala povod za to, da je mogeo bežati v püščavo i se tam skriti. Za to püščavo pravijo, da je bio to püsti i skalnati kraj približno edno vöro vzhodno od „Svetoga Ivana v gori,“ gde na strmom pobočji šče zdaj kažejo votlino i vretino sv. Ivana. V toj samoti je preživo sv. Ivan svoja dečinska i mladeniška leta v odposveti i v molitvi i tistoj pokornosti, ki nam je popisana v njegovom javnom delovanji. Gotovo je bilo platno iz kamelje dlake že prle njegovo oblačilo i divji med i kobilice njegova hrana. Trda pečina pa je bila za toga nedužnoga spokornoga angela posteo za nekaj vör noči. Tak se je pripravlaol sv. Ivan na svoje poslanstvo.

Naši v Franciji: Slovenka dela na podi s Čehinjom.

Sunčenica je spodobna sunci po farbi i po formi. Tüdi Marija je spodobna sunci. Sunčenica se celi den obrača za suncom, dokeč ne zaide. Tüdi Marija je zmerom obračala svoj pogled na večno Sunce, svojega Sina, dokeč je ne odišeo v nebesa, kam je tüdi Marijo vzeo k sebi i jo koronao.

NE PIJ!

Dečko i dekla, do 24. dopunjenoga leta ne pij nikših opojnij pijač. Po tej letaj če se zdržiš, Bogi prijetno delo doprineseš, a dužniva nesta se zdržati popolnoma opojnij pijač. Dužniva sta pa vsikdar biti zmerniva i nikdar ne pijaniva. Če včasi kakšo kaplico gutneta, gotovo ne nikša falinga, a navaditi se na gosto pilo alkoholnih pijač, je pa jako nevarno za dlišno zveličanje, da ne gučim od menše nesreče: betega, svaj, nemira i siromaštva. Po gostom pill pride navadno pijanost. Poglavlje „Ne pij!“ dokončamo s sledečimi vrsticami.

Gda je domovina v nevarnosti, što jo brani? Mladina. Jedro regementov sestoji iz mladine. Ravnotak je mladina pozvana, da premaga notrašnjega sovražnika domovine i naroda: alkoholizem, pijanost. Nikaj poštenoga, hasnovitoga, jakostnoga i plemenitoga se ne da doseči med pijanci. Zato vidva, dečko i dekla, dajta zgled na dobro s tem, da neta pila alkoholnih pijač. *Velika falinga naših prosvetnih društva je, da ne goji treznostnoga gibanja. Brez tōga je vso njihovo delovanje enostransko i popolnoga uspeha nikdar ne dosegne. Ka vala, če v kakšoj genljivoj igri nastopijo člani, igrajo izvrstno, skuze izvabijo iz poslušalcov — a po igri pa se podajo k pili, v krčmo i ga režejo, da se vse kadi. Je to vzgoja? Viljem I. nemški cesar je l. 1862. pruskoj vojski mesto žganice dao v čutore nalejati kavo. Zgodovina to njegovo odredbo šte za edno največšo njegovih dičnih del.*

Ti boš nekda župan, odbornik, član cerkvenoga odbora, ali študiraš i postaneš vučiteo, uradnik, duhovnik, boš družinski oča, boš družinska mati, boš uradnica itd. Odgovornosti pune službe, ar moraš davati zgled drugim i je vzgajati. Če se vdaš

Naši v Franciji: naš z velikanskim francoskim bivolom.

pili, ne boš vzgajao, nego pokvarjao, ne boš vodila, nego zapelavala potomstvo, ne vistiniti se srčna žela vseh narodov: „mladine je bodočnost“. *Od pijancov vzgojena mladina nema bodočnosti.*

Dokeč so Rimljani samo pri božoj službi pili vino, so ladaladi nad celim svetom. Gda je pa začelo piti staro i mlado alkoholne pijače, gda so po veselica velike gospe, konzuli (ministri) i senatorje pijani ležali leto za letom pod stoli, se je zrušilo svetovno cesarstvo.

Sveta prenoviti ne moreš, dečko i dekla, a *samoga sebe si pa dužna, mladna, odgojiti za sovražnika alkohola.*

Veliki nemški pesnik Goethe pravi: „Jugend ist Trunkenheit ohne Wein“, to je, mladost je blodnost, pijanost brez vina. Naš domači pregovor pa pravi: mladost je norost. Oboje isto pove: mladost je že sama po sebi omamlenost, boš to omamlnost, mladina, ešče povekšavala z alkoholnimi pijačami? Nikdar ne. To omamlenost odstrani z treznostjov.

V angleškom mestu Cambridge je svetoznani šolski zavod, v šterom se vzgaja 5000 dijakov. Mesto ma sto jezero prebivalcov. A v tom velikom mestu nega niedne krčme. Se čüdivate, če trezno vzgojena angleška mladina vodi, gda odraste, najvekšo državo sveta i če najbokši glas ma amerikansko blago, štero izdelavajo delavci, ki alkohola ne pijejo?!

Ne čüdüvaj se, dečko i dekle, nego nasledüj. Mali slovanski narod reši zdaj, gda se močnim državam mejajo meje, samo treznost.

Lübezen do Boga, lübezen do svoje düše, lübezen do svoje bodoče družine, lübezen do svojega naroda, lübezen do svoje domovine, naj ti z rok vdari, dečko i dekla, do dopunjenoga 24. leta vsako kupico, nalejamo z šterimkolim alkoholom.

Srčen.

Naša sv. Maticerkev ma neizmerno velike dühovne kinče za naše düše. Eden takši kinč so odpüstki. To čüješ dostakrat, to vidiš večkrat napisano v molitvenoj knigi, pa najbrž niti ne veš, ka so odpüstki. Katekizmuš nam pravi: „Z odpüstki se odpüščajo vremenite kaštige za one grehe, šteri so že pri spovedi odpüščeni.“ To nam pove dve istini. Prva je: ka vsakši greh, posebno smrten, püsti na düši nikše zamazke tüdi po spovedi. Druga je: ka nam te zamazke zbrišejo odpüstki, štere ma sv. Maticerkev.

*

Kak je Adam trdno spao te, gda njemi je Bog vzeo rebro i ž njega napravo Evo, tak je Kristuš spao smrtno spanje na sv. križi, gda se je iz njegove odrpte srčne rane v krvi i vodi rodila njegova zaročnica, sveta kat. Cerkev.